

KURUCZ GYULA

Törpék és mikulások

DIREKT MARKETING

z iránymutató tanítások szerint a mérgecgombamód szaporodó marketingcégek telefonon rohanták le ajánlataikkal a lakosokat. Ígértek fűt, fát, nagy meglepetést, ajándékot, üdülési kedvezményt, konyharuhát, lóbalzsamot, ingyen ebédet, vacsorát, néha még üdvözlést is. (Bűnbocsánatot nem mertek kínálni, mert mi történe, ha megszűnne az alattvalók bűntudata.)

Tanulékonyak voltak a jég hátán megélő, a legdörzsöltebb dumásokból verbuvált telefonos ügynökök. Miután már ezredszer csapták le a kagylót a műveltebb nyugdíjasok, mert vacsora közben, vasárnap vagy ünnepnapokon törtek rájuk, immár mindig elnézést kértek a zavarásért, tudakolták, hogy megfelelő időben jelentkeznek-e. Csak ezután hadartak el egy érthetetlen cégnevet, és öntötték rájuk a dumalavinát.

Igen ám, de megszokásból leLajosozták, Idázták, Bélázták, Borisozták a döbbsenten hallgató embereket, és komázva nyomták fülükbe a „Figyu, Miklós, Ica stb.” fordulatokat.

Ámde nagyúr a szükség, s az egyre nincstelenebb polgárok meghallgatták a bülbül-szavú meséket a déltengeri korállporból készült infraenergiás takarókkal, fényterápiás fiatalító kúrákkal, guanómágneses szívritmus-szabályozókkal kecsegtető árubemutatókról. Olykor elcsábultak a beígért ingyen kiflinek, a lejárt szavatosságú krémesnek. Elbandukoltak hát éhesen, reménykedve, a helyszínen sorba állították őket, és úgy beszéltek velük, mint a hivatalokban.

Mégis egyre többen vették a példátlan bátorságot, behörögték a telefonba: „Én nem vagyok magának Lajos (Irma vagy Benő)!” S lecsapták a telefont.

A telefonkóklerek hangot váltottak. Egyszerre Kocsis urazni, Csobbantóné asszonyozni kezdték a sérült lelkű embereket.

Az új stílus hatására megnőtt az árubemutatók látogatottsága. Ráadásul a sorban sem lökdösték őket. A bicegő, fájó hátú, ráncos arcú nyugdíjasok úgy meghatódtak, ha valami alamizsnát vetettek oda nekik, hogy könny csillan a szemükben. Vásárolni persze nem tudtak, mert nem volt miből.

GAZDAG ORSZÁG

Egy vizigót házaspár ellátogatott a távoli, messze földön dicsért gyógyászati és fürdőközpontba. Kellemes szállodájukban a nyelvet nem tudó, rokonszenves orvos a vizsgálat után négyféle kezelést írt föl nekik. Első vacsorájuknál elcsodálkoztak a választható három előételen, az öt főfogáson, a súlyos, vajkrémes édességeken. Étkezés közben riadtan bámulták: micsoda mennyiséget, mekkora étvággal falnak föl a titokzatos nyelveket beszélő vendégek.

Másnap reggel megkezdődtek a kezelések. Mentek egyik foglalkozásról a másikra, s délben elismerő bólogatással dicsérték a nagyszerűen képzett személyzetet. Megérte eljönni, gondolták, minden bizonnyal tartós javulás elé néz sokféle mozgásszervi nyavalyájuk.

A bájos mosolyú recepciós lány egy furcsa keveréknyelven tudtukra adta, hogy ebédelni leginkább a szomszédos fürdőben érdemes. Át is mentek a hatalmas, fás, füves területre. Az elegáns uszodában és a sekélyebb vizű, nagy medencében alig volt ember, míg a meleg termálvizes medencékben egymást taposták a gyógyulni vágyók. A szemük káprázott negyven, ötven büfé és étterem változatos kínálatától: zsírtól csillogó lecsók, pörköltök, csülökhúsok, cubákok, olajtól csöpögő lángosok, pásztor- és egyéb tarhonyák sorakoztak óriási üstökben. Rendeltek két helyi specialitást, lenyomták, és csendesen böfögye itták rá az ásványvizet.

Alaposabban szemügyre vették a közönséget. Hatalmas, visszeres lábak, pudvás, rengő hátsók, óriási pocakok, a vállpántokat leszakadással fenyegető iszonyatos csöcsök vonultak vagy éppen heverték körülöttük. Minden egyéb zajt elnyomott a csámcsogás.

Vacsoránál a másféle nyelvet beszélő pincértől megtudták, hogy a vendégek mind beutaltak, mind a betegpénztár költségén gyógyul. Vizigótjaink megremegtek, amint elment mellettük egy-egy masztodon, dermedten lesték és csodálták: micsoda izmok kellene ahhoz, hogy az elefántlábak megtartsák a hatalmas terhet.

Harmadnap számolgatták: húsból legföljebb egy emberen nincs súlyfölösleg. A negyedik napon megállapították: 30, 40 kiló az átlagos túlsúly. Megértően bólogattak: valóban iszonyatos teher nehezedik az ízületekre, itt aztán elkel a gyógyítás. Ha csak, mondta az asszony, ha csak nem híznak újabb tucatnyi fontot a kúra idején.

Pedig ez állítólag szegény ország, mondta este a férfi. Jut-e vajon pénz az igazi betegekre is? Mert ha igen, akkor érdemes lenne ide áttelepülni takarékos, jóléti államukból.

A vizigót pár magával hozott egy könyvet a vendéglátó ország történelméről, esténként azt olvasgatták a séta után.

Az utolsó, bőséges vacsora és a búcsúpohár után kiültek a teraszra, még egyszer megmártóztak a sós mogyorót és hatalmas söröket bedöntő óriások látványában. A férfi odahajolt az asszonyhoz: Képzeld, szívem, ez a nép réges-rég végigportyázta Európát! Egyszer Itáliában bukkantak fel, pár hét múlva a franciáknál. Most már értem, hogy mindenkit legyőztek. De micsoda lovak kelhettek alájuk!

A MEGLELT HIVATÁS

Amikor megérett rá az idő, a nemzetközi pénzüzetek átvették a hatalmat.

Alapvető anyagi érdekük diktálta, hogy minden kicsi, védtelen országot reménytelenül eladósítsanak.

Mindent behálózó ügynökségeik a végsőkig fokozták a hisztériát, a reménytelenséget. Beépített szövetségeseik szervezetei biztattak mindenkit, hogy semmiféle együttérzést ne tápláljanak hazájuk és honfitársaik iránt. Az állam rossz gazda, és rosszat akar minden egyénnek. Eljött a nagy szabadság ideje. Le a rabláncokkal! Szabaduljunk mindentől, ami köt, ami ideköt! – sugdosták millió fülbe.

Állásközvetítő ügynökségek jelentek meg, és két-háromszoros bérezést ígértek minden jó szakembernek a szabad világban.

Liba Lajos diplomás betegszállító is útra kelt. Igaz, az ígéretekkel ellentétben nem dúsgazdag északi országba vitték, hanem Afrikába. Ám Liba Lajos szerette a meleget, s már régóta áhítozott egzotikus tájakra.

Vályogviskókkal övezett kis kórházba került, rengeteg beteg gyereket és csontsovány felnőtteket szállítottak oda napról napra. Vasárnaponként le-leült a homokdűne partjára, belebámult a majomkenyérfa és akáciák ágai között lenyugvó, hatalmas napkorongba. Nem vigasztalta, hogy a hazai fizetése háromszorosát kapja.

Ám Liba Lajos jó lélek volt, s egyre inkább sajnálta a nyomorult embereket, különösen a beteg gyerekeket. Mivel gyakran kerültek vissza műtetre, gyógykezelésre, egyre többjükkal barátkozott meg. Néha elment segíteni a szegény családokhoz, kifestette a konyhát, tanította őket megművelni a veteményest, gondozni az állatokat.

Később mandiókát, csokoládét, néha Coca Colát vitt ajándékba.

Fél év múlva Liba Lajos sok barátira tett szert. Noha kedves mosolyokon kívül semmit nem kapott tőlük, örömmel szolgálta őket. De valami mégiscsak hiányzott.

Vásárolt egy biciklit, kivett két nap szabadságot, és bekarikázott a közeli városba, leginkább azért, mert volt ott egy hegy. Felmászott a csúcsára, körbenézett, és élvezte, hogy rálátása van a dolgokra. Elnyugtatta tekintetét a szavannán.

Akkor merült föl benne, hogy talán otthon is megtalálhatta volna az utat a saját elcseszettjeihez. Ott is van elég baj, elég sanyarúság, elég segítségért könyörgő tekintet. Csak hát itt emberek között élt, ott meg nagy kórházakban, s ott a zsebekből kisuttyanó dugipénzekre tanult meg figyelni.

Elszomorodott, talán még honvágya is támadt. Milyen kár, hogy innen semmiféle ügynökség nem szervez oda szakembereket.

MEGRENDÍTŐ KÉTELY

A hajlott korú törpe elment egy gyógyászati bemutatóra. Az ablaktalan, búbanatos teremben rácsodálkozott társaira: néhány tisztelen szegényen és nyugdíjason kívül sok csiricsaré, szekercével metszett arcú figurát látott, s azt gondolta: ezek nem vásárolnak, ezek csak a fél adag vacsoráért jöttek. Később azok kiabáltak közbe, hogy valamelyik csodaszert már megfiatalította őket.

A magabiztos előadó ötven percen át, kétségtelen tehetséggel és igazi, ravasz szakmai fogásokkal mesélt az est fő attrakciójáról: a korállporból készült, energiasugárzó csodatakaróról, amelytől verejtékes hánykolódás helyett mély, pihentető álomba merülnek, és reggelre megfiatalodnak a tulajdonosok. Azután a minden ízületi bántalmat hiphop megszüntető trintonlámpa dicsérete következett. Végül a füledt levegőből tisztított vizet előállító szűrőautomatáé.

A törpét elbűvölte a csodapaplan és a lámpa, hiszen réges-rég kerülte szemét az álom, s kegyetlenül fáj, ropogott a válla, a térde, a csuklója. Villámgyorsan számolt, hogy mit meddig kell megvonni a szájuktól, miként kuporgathatnának össze annyit, amiből a kórházban levő feleségének is jut csodagyógyszer.

Izgatottan várta a folytatást.

Az ügynök egyszerre fölizzott: Ééés most, hölgyeim és uraim, csodás ajánlatokat tesztek! Aki itt, ma este aláírja a szerződést, egyetlen takaró árért kééét darabot kap! Éééés még két kispárnát hozzá!

Az emberekben meghűlt a vér.

Ééés most figyeljenek a szerencsések, akik ma itt lehetnek! Aki ma aláírja a szerződést, egyetlen pokróc árért kettőt kap, kispárnákat, éééés: ingyen kap egy ízületi lámpát!

Sóhajok szántották a levegőt, borzongott a terem. Fejszámolóok dolgoztak az asztaloknál, feltámadt a rég elbúcsúztatott boldog jövő ígérete.

A törpe imádott feleségére gondolt, kettőjükre, amint egymás mellett, saját korallpokrócaik alatt, mélyen, gyógyítóan alusznak. Ám, gondolta, ugyanabban az árban azért a lámpa talán mégis sok egy kicsit. Az ügynök szakította félbe.

– Éééés ha ez nem lenne elég, ha nem lenne elég csodálatos és egyszeri, akkor, hölgyeim és uraim,... akkor két újabb szenzációs ajándék következik! Egyetlen csodapaplan árért két paplan, két kispárna, egy reumalámpa! Ééés ráadásul egy lúdtalpat gyógyító, mágneses cipőfűző! Ééés egy önfelhúzó nadrág, amelyhez hozzá sem kell nyúlni, csak felugrik az emberre! Vége a görnyedésnek! Vége a nyögésnek! Vége a cipzáraknak! Ééés, süvöltötte, az utolsó ajándék Kaliforniából! Minden vevőnek egy napsütéses napernyő! Fölnyitjuk, magunk fölé feszítjük, és a legcsúnyább, borús időben is ragyogó sugarakat szór ránk. Barnulni is lehet alatta!

Vagányul felkapta a fejét, kacsintott: Na és természetesen az aláírók magukkal vihetik a víztisztító készüléket is!

– Nos, kedves barátaim! A sors kegyeltjei! Ez a kivételes és egyszeri ajánlatom, ma és csakis ma este!

Meghajolt.

Az emberek szédülten, verejtékesen, holdkóros tekintettel tapsoltak, hurráztak.

A beteg törpe felállt: „Ennyi ajándékot nem fogadhatok el! Ez túlzás! Jó napot.”

Senki nem figyelt rá. Vette a kabátját, és kifelé menet az orra alá motyogta: Egy vagyoneért megvettem volna azt a plédet. Megvettem volna, ha kettőt ad egy árért. Örültem volna az ajándék gyógylámpának. De annyi elég! Leleplezte magát. Ez túl sok, ez nem lehet igaz. Dörmögött az orra alá, egyensúlyozott a csupa lyuk járdán, és szomorúan arra gondolt: imádott feleségével együtt nem lesz mély álmuk, fáj majd minden ízületük, klórszagú csapvizet isznak, s még a napsugarat is csak akkor élvezhetik, ha épp derült az idő. ◀